

OBSAH

NAŠE AKCE:

Přednášky a členské schůze	
Ohlédnutí za letošní výstavou	
Hodnocení exponátů	
Výměna semen 2003-2003	
Knihovna	
Zájezdy	

PĚSTITELSTVÍ:

Když si sedne mšice na lep... (<i>M.Martan</i>)	
Helenium nebo Dugaldia? (<i>P.Holík</i>)	
Sněhurka jako trpaslík (<i>M.Martan</i>)	
Dve menej známe pestrolisté trávy (<i>R.Roth</i>)	
Nový sukulent na horké skalky (<i>M.Martan</i>)	
Neznámá sasanka	

CO NÁS ZAJÍMÁ:

Máme internetové stránky!	
Skalka pro radost	

INFORMACE Z KLUBU:

Z členské základny	
Drobné zprávy a informace	
Kalendář akcí klubu v 2.pololetí 2002	

NAŠE AKCE

PŘEDNÁŠKY A ČLENSKÉ SCHŮZE

Scházet se budeme v sále na Křenové ulici 67 ve 2.poschodí, vždy 1.čtvrtek v měsíci. Případné změny programu nejdete v klubové vývěsce na Joštově ulici "U Medvídka". Ve druhém pololetí jsme pro vás připravili čtyři přednášky spojené s promítáním diapozitivů.

* Čtvrtek 5.září 2002, 16.30

Karel Rozehnal, Brno

Slovenský ráj

* Čtvrtek 3.října 2002, 16.30

Zdeněk Řeháček, Hradec Králové

Co nového na mé skalce ?

* Čtvrtek 7.listopadu 2002, 16.30

RNDr.Jan Šturza, Vrchlabí

Botanické toulky mezi Skandinávií a Středomořím

* Čtvrtek 5.prosince 2002, 16.30

Prof.Jaroslav Koblížek, Brno

Příroda střední Asie

Po Novém roce bude nejbližší akcí **Výroční členská schůze**. Uskuteční se rovněž v sále na Křenové 67 a to v sobotu 25.ledna 2003. Kromě tradiční a oblíbené tomboly oceníme letošní nejúspěšnější pěstitele, navíc nás čekají volby nového výboru klubu. Případnou změnu termínu nebo místa VČS včas oznámíme na korespondenčním lístku.

OHLÉDNUTÍ ZA LETOŠNÍ VÝSTAVOU

Máme za sebou jubilejní výstavu konanou při příležitosti 30.výročí založení Klubu skalničkářů Brno. Podle ohlasů a návštěvnosti byla úspěšná (9651 platících návštěvníků) a zajistila nám dostatek prostředků pro další činnost klubu. Méně spokojen jsem byl já. I když jsem v minulém čísle žádal o co největší účast vystavovatelů, neobjevila se žádná nová tvář. Ze stálých vystavovatelů se někteří nemohli zúčastnit pro nemoc či zaneprázdnění. Proto se na zbrusu nové tabuli vystavovatelů (ta stará byla již pro ostudu) objevilo jen 23 jmen. Tomu odpovídá i poměrně nízký počet vystavovaných rostlin, kterých jsem napočítal něco málo přes 200. To je na jubilejní výstavu málo. Ještě že jsou v areálu stále výsadby, takže vždy je na co koukat. Také kolegové, kteří se starají o burzu rostlin zaznamenali úbytek dodavatelů rostlin do prodeje. Částečně byl způsoben špatným přezimováním nahrnkovaných rostlin, někteří tradiční, významnější pěstitelé ale klub zradili a dodávali jinam...

Výstavní areál se letos rozrostl o další plochu, kterou donedávna zabíraly torza nevyužívaných skleníků, hned vedle správní budovy Čtyřlístku. Když jsem pořizoval fotografii této parkově upravené partie (viz.barevná příloha), zdálo se mi až neskutečné, že jen několik málo týdnů nazad tu byly neutěšené ruiny... Ústředním bodem se stalo jezírko vyložené břidlicí, která sem byla dovezena z likvidované střechy. Naproti přes cestičku byl navršen menší val, který naši členové upravili na styl spárové skalky. Byl zde použit tradiční materiál, lažánecký vrstevnatý

vápenec, který svou deskovitou odlučností a tmavě modravou barvou připomíná břidlici. Volné plochy byly osázeny dřevinami a letničkami. Nechyběl ani trávník, kolem něhož bylo pro pobavení a zaujetí dětí umístěno několik strašáků.

Vylepšili jsme také popis exponátů. Zakoupili jsme digitální popisovač, díky němu jsou jmenovky dobře čitelné a trvanlivé. Popisovač mohu doporučit každému pěstiteli, který bojuje na zahradě s čitelností jmenovek, tyto se zaručeně nesmažou. Pouze náklady jsou vyšší - popisovač 1000 až 4000 Kč + čtyřmetrová páska zhruba kolem 200 Kč.

Hodnocení exponátů

Ocenění obdrželo 5 exponátů, jejichž majitelé získají pěkný keramický kachel se symbolem klubu (koniklec) a letopočtem výstavy. Navíc získají pamětní list z fotografií vystavované rostliny, to aby po letech nezapomněli, za co vlastně ocenění získali. Předání se uskuteční na lednové VČS, kde si výstavu a oceněné exponáty připomeneme na několika diapozitivech.

Oceněny byly tyto rostliny:

- * **Serapias neglecta** přítele Baláže z Dolní Rožínky
- * **Fritillaria camtschatica** přítele Martínka z Letovic
- * **Allium neapolitanum** přítele Sedláčka z Brna
- * **Oxalis x 'Patagonia'** přítele Hadače ze Syrovic
- * **Pinguicula grandiflora** přítele Martana z Brna.

Serapias neglecta si můžete prohlédnout na barevném obrázku v příloze. Jedná se o orchidej nevšedního vzhledu. Zástupci tohoto svérázného rodu rostou zejména v okolí Středozemního moře. Rod *Serapias* byl pojmenován podle antického boha Serapise neboli Sarapise, jehož některé svatyně byly spojeny s léčebnými zařízeními. Mladé kořenové hlízy byly v minulosti sbírány a žádány jako droga s léčivými a posilujícími účinky. Květy se vyznačují velikým a dlouhým pyskem který tvarem a zabarvením připomíná jazyk (Angličané nazývají tuto orchidej "tongue Orchid" = jazykovitá orchidej). Rostlina dorůstá do 30 cm, exponát na naší výstavě se honosil třemi lodyhami, které měly po třech květech, umístěn byl v klenotnici. Jak se pěstuje, to ví jen přítel Baláž, který to zkrátka s orchidejemi (a nejen s nimi) umí.

Fritillaria camtschaticensis se stala po dobu výstavy součástí hajní partie pod stále vyššími omorikami. Svými 16 tmavohnědými květy, které byly po většinu výstavy ve fázi poupat, přitahoval tento řebčík spíše specialisty, než obyčejné návštěvníky výstavy. Pochází z východní Sibíře, Kamčatky, Aleut, v Severní Americe roste od Aljašky po Oregon. Dorůstá nejvýše 40 cm. Patří k nejotužilejším řebčíkům, snáší velké mrazy. Daří se mu v polostínu ve vlhké, těžší kamenité půdě s dostatkem kyselého humusu. Špatně prý snáší sucho a blízkost kořenů jiných rostlin. Na výstavě byla tato rostlina chybně označena jako *F.camtschatica*.

Allium neapolitanum sice nebyl jednoznačným favoritem, ale nakonec se těsnou převahou hlasů ocitl mezi vyvolenými. Mne tento česnek zaujal spoustou bílých květů na dlouhých stopkách. Umístěn byl v hajní partii. V minulosti byl již několikrát vystavován, ale nikdy neměl tolik květů jako letos, takže mu ocenění právem patří.

Oxalis x 'Patagonia' je šťavel, o kterém se mi těžko píše. Ne, že by si ocenění nezasloužil, ale mám trochu pochybnosti o jeho správném určení. Veškeré rostliny, které pod tímto názvem pěstujeme pocházejí z naší burzy cibulovin, podle popisu měly kvést krémově, ale ve skutečnosti připomínají tmavěji zbarvený kultivar 'Ione Hecker'. Podstatné je, že se jeho květy, byť za ochranným plexisklem klenotnice, líbily návštěvníkům.

Pinguicula grandiflora byla také umístěna v klenotnici, kde měla sloužit jako mucholapka. Byla zde vystavovaná poprvé (aspoň pokud je mi známo za poslední desetiletí). Tři sesazené rostlinky, každá s květem, se nakonec kolegům z výstavní komise zalíbily natolik, že se tato tučnice dostala do skupiny oceněných a ze sluzky se tak stala královna. Bližší popis najdete v článku "Když si sedne mšice na lep...", obrázek je součástí barevné přílohy.

Další text bude věnován ostatním exponátům, které sice žádné ocenění nezískaly, ale patřily určitě k tomu lepšímu, co jsme mohli na výstavě vidět. Letos to vezmu po jednotlivých pěstitelích - vystavovatelích. Pokud v tomto článku své jméno neobjevíte, vězte, že mne vaše exponáty nezaujaly a zřejmě by to chtělo přijít s něčím atraktivnějším. Možná by stačilo rostlinu v předstihu přesadit do většího kontejnerku či trochu přihnojit, aby lépe kvetla. Ale možná mám jen jiný vkus či jiná měřítko než vy. A nebo mám děravé poznámky, o mé hlavě už ani nemluvě...

Náš předseda přítel Škorpil se již poněkolikáté pochlubil atraktivní modrou dymnivkou **Corydalis flexuosa**, u níž jsem letos napočítal 25 lodyh zakončených úzkými květy.

Vlčkovi mne zaujali jinak dosti rozrůstavým jetýlkem **Trifolium quadrifolium** '**Atropurpureum**' a nádherně modrou kamejkou **Lithospermum diffusum**.

Přítel Karel Rozehnal, který kdysi klubu krátce předsedal, má nyní více času na svou skalku v Masarykové čtvrti a je to poznat i na exponátech. Líbila se mi jeho **Genista pilosa**, rozvolněný, poměrně letitý keřík s malými lístky a zlatožlutými květy. Výška této kručinky byla 10 cm, průměr 25 cm. Oživila tmavé spáry břidlicové skalky. Pěkným, velkým exponátem, který našel dočasné útočiště v hajní části areálu byla lecha v bílém **Lathyrus vernus 'Albus'**. **Fritillaria tenella** se tamtéž předváděla sedmi měďnatě hnědými, uvnitř nažloutlými květy na pěti lodyhách vysokých kolem 30 cm. Pro mne nejzajímavější ale byl plnokvětý stínomilný lomikámen **Saxifraga granulata 'Pleniflora'**, který jsem viděl poprvé. Není to ale žádný drobeček, v době květu může vyrůst až ke 40 centimetrům.

Jožka Hadač ze Syrovic sbírá trojčety nebo chcete-li trilia. Letos na výstavě předvedl čtyři druhy. Atraktivní byla i prvosienka **Primula sieboldii** s velkými květy, vně růzovofialovými a uvnitř bílými, kterou si přivezl z nedávného zájezdu do jihozápadních Čech.

Přítel Martínek z Letovic přivezl kromě vzácnějšího **F. camtschaticensis** i běžnější řebčík **Fritillaria pallidiflora**. Exponát byl kvalitní, některé z deseti lodyh nesly až 3 nazelenale žluté, ale hezké a velké květy. Dymnivka **Corydalis wilsonii** bývá v posledních letech na výstavě pravidelně. Vždy mne zaujme neskutečně krásným kontrastem žlutých květů a modravých listů. Milovníci lewisii mohli zase nechat oči na velkém exponátu (průměr 25 cm) **Lewisia tweedyi** s lososově růžovými květy. Kandidátkou na ocenění byla **Draba longisiliqua**, měkkolistá chudina pro skalničkový skleník, neboť nesnáší vodu na list. Pěkný vyklenutý bochánek o průměru 12 cm, umístěný v klenotnici, nakonec ocenění nezískal, neboť v době vernisáže již odkvétal.

Přítelkyně Stodůlková s příhodným křestním jménem Květoslava dovezla z brněnského Žebětína květů opravdu mnoho. Byly v misce a rozkvetly až v průběhu výstavy. Rostlina se jmenuje **Limnanthes**, pochází nejspíše z Kalifornie a je pouze dvouletá. Ale rozhodně stojí za to ji pěstovat pro svěže zelené zpeřené kapradovitě listy a zejména květy o průměru 4 cm, které mají 5 srdčitých plátků, jejich horní třetina je bílá a zbytek žlutý s tmavými žilkami. Výška rostliny je podle odborné literatury do 30 cm, já bych ale řekl, že je u nás nižší. Mým

neúspěšným favoritem na ocenění byla novozélandská vrbovka **Epilobium crassum**. Sám ji pěstuji na světlém místě, s lehkým odklonem od slunce. Přítelkyně Stodůlková jí podle jejích slov dopřává sluníčka více. Rostlinka je vysoká asi 5 cm. Listy má podlouhlé, trochu masité, zelené s červenohnědým lemem. Drobnější, něžně růžové květy jsou na dlouhých hnědočervených stopkách. Snadno se množí výsevem. Dobrým exponátem byl i **Ipheion uniforum**.

Přítel Baláz z Dolní Rožínky každý rok přiveze několik exponátů, které si přímo žádají o ocenění. Letos to vyhrál Serapias, ale ve hře byl i vstavač **Orchis brancifortii**. Líbily se mi je ho něžné, drobné růžové květy. Na lodyhách jich bylo asi patnáct. Za zmínku stojí i nízká protěž **Leontopodium ochroleucum 'Nanum'** a nizoučká, světle modrá pomněnka **Myosotis rehsteineri**.

Přítel Souček z Lysic vystavoval pěknou **Lewisia pinkie**, která se růžovými květy náležitě rozparádila až na konci výstavy.

Škoda, že dříve nerozkvetl přítelem Hrabětem pěkně tvarovaný šeřík **Syringa meyeri 'Palibin'**. Na konci výstavy byl obsypán květy a docela mne mrzí, že se nedostal mezi pěti oceněných.

Zdeněk Fiedler z Jihlavy mívá pěkné exponáty, letos bych vyzdvihl jeho čtyři orchidejovité **Dactylorhiza majalis**.

Přítel Míček letos překvapil pěkně červenou **Lewisia cotyledon**. A nakonec, málem bych na ně zapomněl, tři krásně rozkvetlé **Lewisia rediviva** v korýtku od přítelkyně Kirchnerové.

Mojmír Martan

VÝMĚNA SEMEN 2002-2003

Dobře vyčištěná, správně označená semena spolu s čitelným, abecedně řazeným seznamem darovaných semen zasílejte nejpozději do 31.10.2002 na adresu:

Dr. Vít Hrabě, Klíny 63, 615 00 Brno.

Semena můžete odevzdat i osobně na členských schůzích, nejpozději však 7.11. Vyhotovený seznam semen budeme automaticky zasílat pouze dárcům, ostatním zájemcům jen na požádání.

KNIHOVNA

Knihy se půjčují dle knihovního řádu. Osobně mohou členové navštívit klubovou knihovnu vždy 1/2 hodiny před schůzí výboru klubu, která bývá zpravidla každý 3.čtvrtek v měsíci v 16.30 hodin (v prosinci 2.čtvrtek). Chcete-li mít jistotu, domluvte se s knihovníkem (př.Martan, tel. 05/43248472 večer nebo na mobil 0728235171). Podrobný seznam knih a časopisů si můžete stáhnout z internetu, adresa našich internetových stránek je **www.cmail.cz/kasvo** .

MM

ZÁJEZDY

Zájezd členů klubu na Ostravsko

Odjezd byl v sobotu 18.5.2002 v 6.00 hod. od divadla směrem na Přerovsko, Ostravsko a Olomoucko. Vzpomeneme jednotlivé zastávky tak, jak byly psány v programu.

Začínáme výpadovkou, ale posléze kličkujeme kolem Přerova, hledáme obec Rokytnici. Tam v nedávných letech zatopenou skalku opatruje paní Mikešová. Zaujaly nás Trilia a Orchis, chráněné v drátěné ohradce. Mezi kameny byly Calceolaria a plnokvěté orlíčky. Nejvíc jsme obdivovali úsilí vzkřísit zahradu do bývalé krásy po povodni.

O několik kilometrů dál v Přerově u paní Šlechtové všichni hned za brankou vzdechli „áááh“. Dlouhý areál začínal parkovou úpravou ze vzrostlých a právě kvetoucích rododendronů, azalek, vajgelií a jehličnanů. Podél domu jsou hrazené záhony zaplněné kelímky s hojným výběrem rostlin. V soukromé části u domu je skalka porostlá všemi krásami.

Po odpočinku při další cestě do Štramberka nás uvítal pan Pavlík. Mezi kopci nedaleko starodávné obce se nachází chráněná krajina. Zakladatel a ochránce tohoto superareálu, navráceného přírodě, nás provedl a velmi působivě povykládal o očištění a zvláštnostech tohoto území o několika hektarech. Pod ochranu spadají dva vápencové lomy, stráně s loukami a ovečkama i lesy a též mokřady s rybníčky a menší uměle osázená část. Mimořádný význam této zachráněné krajiny spočívá v tom, že je zde nejzazší výspa středomořské flóry na severu. Po vycházce po skalách jsme prošli starobylý Štramberk, poobědvali, ale na Trúbu nezbyl čas.

Další cesta nebyla jednotvárná. Ve vesnici Tichá jsme se procvičili v lezení do vrchu, podél legrační, ale milé zajímavosti. „Travertinová kaskáda“ – to je jako dvacetimetrový miniaturní val a navrchu čile tekoucí pramének vody.

Obdivování pokračuje v Nové Vsi u Frenštátu. Rodina Golova vytvořila areál skoro pohádkový. Velká část skalek je vytvarována z betonu přímo sochařskou metodou. Bizarní tvary misek, hrnců, pohárů, skalních průrev a jeskyněk nespočet. Nyní je již vše bohatě prorostlé plazivkami, často tvarovanými jehličnany a bonsajemi. Zbývající část se stříhanými jehličnany je též osázena skalničkami.

První den končíme v lesním hotelu Petr Bezruč v Malenovicích. Velmi příjemné ubytování pod Lysou horou.

V neděli dopoledne jsme dojeli až do Karviné. Zastavili jsme na podivném hřišti, u zdi však jsou skrytá vrátka a za nimi pohled na velkou zahradu. Okolo domu je tufová skalka a spousta rododendronů. Připraven je velký výběr rostlin k obdivu i nákupu. Paní Říhové gratulujeme.

Stále ještě v Karviné o pár kilometrů dál je veliký zahradnický areál arboretum Zarea. Velice moderně pojatá architektura s několika rybníky, vodopády, vše ve skalkové úpravě. Z hrubých vápencových balvanů a štěrků jsou vytvořeny bloudivé scenérie. Příznivý dojem nerušily ani prodejní pulty dostatečně plné, abychom si mohli vybírat: Calceolarie, Incarvillea, Dianthusy, bílé hořce, devaterníky a tak dále.

Poledne nás zastihlo v Porubě u pana Piatka. Zahradu je jako u všech pěstitelů obdivuhodná. Ukázka skalky z břidlice přechází do klasického tufu. Všude vidíme působivé partie obvyklých i vzácnějších rostlinek, a proto se rychle stahujeme k pěstebním záhonům, vybíráme a kupujeme. Oceňujeme také pěkná koryta, která se zde vyrábějí.

Z hor jsme sjeli do olomoucké nížiny. V Hradisku u Tvrdoňů mají skalku nevelkou, pěknou, ale zhoła vyprodanou. Odvážíme si alespoň pár čínských lampiček do koryt.

Pohlídky končíme v Těšeticích u paní Brokešové. Je tu stará paní s invalidním partnerem, starý dům a stará zahrada. Jenomže duch a pracovní elán je mladý a činorodý. Po výstavě pro nás zbylo ještě dost na obohacení vlastních zahrad, *Phyteuma comosum*, drobné lewisie, *Campanuly* i *Clematisy*.

Zájezd na severní Moravu můžeme nazvat cestou rododendronů.

Danuše Prokešová

Zájezd po skalkách našich členů

V sobotu, v první červnový den, jsme za příjemného počasí absolvovali jednodenní zájezd po zahradách a skalkách našich členů na Brněnsku, Blanensku a Žďársku.

První zastávkou bylo Botanické zahradnictví v Lelekovicích. Manželé Holzbecherovi zde během několika let vybudovali velkopěstírnu trvalek a skalniček. Mimo jiné jsme viděli stovky lewisíí v obřích fóliovnících i přírodní skalku za domem, kde se výborně daří rostlinám z aridních oblastí.

Další zastávka byla v Lysicích u přítele Součka. Přivítal nás atriově upravený dvůr s koryty a sbírkou pečlivě označených dřevin. Novým zájmem přítele Součka jsou fuchsie, jejichž květy si také našli řadu obdivovatelů. Za stodolou nás pak čekalo pokračování v podobě velké zahrady, jejímž základem byl pečlivě udržovaný trávník. Ten dával vyniknout dřevinám umístěným jednotlivě i ve skupinkách. Sběrka lomikamenů sekce Kabschia, v tuto dobu již odkvetlých, již tolik nelákala. To se však nedalo říci o drobném prodeji dřevinek.

Dále jsme pokračovali trochu na sever za Letovice k příteli Martínkovi. Přivítala nás rozsáhlá travertinová skalka, spousta dřevin i jiných zajímavých rostlin, především hajniček. A pro koupěchtivé velká množárna.

Po obědě cesta údolím potoka Hodonínky směrem na Štěpánov. Kdo by si v tu chvíli pomyslel, že zde budou živly za pár týdnů tak řídit... Ze Štěpánova táhlým kopcem do Nového Města na Moravě a odtud až do téměř horských poloh, kde leží Rokytno. Autobus zastavuje u předzahrádky plné rozkvetlých lewisíí. Zajímavá, osobitě řešená zahrada je o pár metrů dál v mírném svahu. Hlavním zájmem přítele Kamenského jsou okrasné dřeviny. Opět se dychtivě nakupuje, téměř každý si odnáší místní modřínový čarověník nebo drobné rododendrony. Tady, téměř v 800 metrech nad mořem, rostou i na plném slunci.

Vracíme se zpět k Brnu, cestou se zastavujeme u přítele Baláže v Dolní Rožínce. Prohlížíme vzorně udržované okolí domu s perfektním trávníkem a spoustou skalek. Krůček po krůčku se šineme úzkými chodníčky mezi množárnami, nákladový prostor autobusu se plní dalšími kontejnerky s rostlinami. Někteří poprvé vidí v květu vzácnou *Jankaea heldreichii* a není jí tu zrovna málo. Desítky rostlinek zaplňují celé koryto. Prostě nádhera.

Je pozdní odpoledne. Vjíždíme do Zastávky u Brna. A je to i poslední zastávka našeho výletu. Malým, ale bohatě zásobeným obchůdkem s potřebami nejen pro bonsaje procházíme do zahrady, kde je využita každá píď. Bublající potok, jezero, spousta bonsají a kaktusový skleník. To je království našeho dlouholetého přítele Svačiny.

Ještě než v Brně opustíme autobus, přemýšlíme, kam naplánujeme zájezd příští rok. No nechte se překvapit.

Mojmír Martan

PĚSTITELSTVÍ

Když si sedne mšice na lep...

Když jsem se před několika lety dostal do hor Skotska, vůbec jsem netušil, že se tam s touto rostlinou setkám. Tehdy se mi dostal do rukou místní turistický průvodce, ve kterém byl výčet nejvýznačnějších druhů fauny a flory dané oblasti. Pak už stačilo pozorně koukat kolem cest a stezek. Jenže druh byl v místních horách možná jedním z nejvýznačnějších, nikoliv ale nejhojnějších. Nakonec jsem objevil jen několik exemplářů, které rostly na místech velmi mokřích. I když, po pravdě řečeno, najít ve skotských horách místa suchá, je ještě obtížnější. K mému zklamání však u žádné z nalezených rostlin nebyly květy, pouze dolní části stvolů. O zbytek se zřejmě postaraly ovce, kterých je ve Skotsku více než lidí...

Nyní přichází čas představit onu tajemnou krásku ze Skotských hor. Jmenuje se **Pinguicula grandiflora**, česky tučnice velkokvětá. Letos ji pozorní návštěvníci mohli vidět na naší klubové výstavě, tři kvetoucí rostlinky byly umístěny v klenotnici a k mému překvapení se díky hlasům kolegů tato tučnice dočkala ocenění. No je pravda, že si nepamatuji, zda byla u nás vůbec vystavována. V posledním desetiletí určitě ne. Pro vás, čtenáře našeho Zpravodaje, jsem vybral fotografii z loňského roku, kterou najdete v barevné příloze. Všimněte si těch mšic a drobných mušek nalepených na listech. Inu, když si sedne mšice na lep... Tučnice jsou totiž hmyzožravé.

Tučnice velkokvětá (*Pinguicula grandiflora* Lam.) roste v horách západní Evropy. Tvoří přízemní růžice masitých světle zelených listů, které jsou na horní straně posázené žlázkami, které stravují hmyz, který se na ně nalepí. Z růžic vyrůstají jednokvěté, 10 až 15 cm vysoké stvolky, které nesou až 3,5 cm velké fialově modré květy s bělavým ústím a výraznou ostruhou. U mne na zahradě kvete od začátku května po dobu 3-4 týdnů. Na horách ji v květu zastihneme později, ve vyšších polohách i v červenci a v srpnu.

Pěstování tučnice velkokvěté není obtížné, musíme ale dodržet několik požadavků. Tím prvním je stálá vlhkost, zejména v době vegetace a těžší půda s rašelinou a rašeliníkem. V přírodě roste na plně osluněných místech, u nás toleruje i polostín. Já ji pěstuji v plastových kontejnercích, které umísťuji od května do října do mělké nádoby (starý plech, podmiska), do které občas naliju cca 1-2 cm vody (pokud tuto práci za mne neudělí déšť). Od listopadu do dubna přestěhuji rostliny do skalničkového skleníku a zalévám jen tak, aby zemina v kontejnercích nebyla úplně suchá. Venkovní pěstování je také možné a to nejlépe v bažince nebo na vlhkém břehu potůčku, nejlépe v mechu. Také ji lze pěstovat v travertinu částečně ponořeném ve vodě a do otvorů kolem rostlin napěchovat rašeliník. Nesmíme do její blízkosti umísťovat příliš rozrůstavé rostliny. Největším úskalím venkovního pěstování je ochrana proti ptákům, zejména kosům, kteří s oblibou na vlhkých místech hledají žížaly. Tučnice na podzim ztrácí listy i kořeny (kterých ani ve vegetaci netvoří mnoho a navíc sahají jen mělce pod povrch půdy) a zimu přežívá ve formě žlutozeleného puku.

Množení je možné semenem, kterého vytváří velké množství. Je však velmi drobné a musím říci, že se mi tímto způsobem ještě tučnice rozmnožit nepodařilo. Možná to chce mokrou cihlu jako při vysévání ramondií nebo sterilní substrát jako při výsevu spor kapradin. Zde nechám

případným zájemcům prostor pro výzkum, semeno můžete získat prostřednictvím klubové výměny. Daleko snazší je množení vegetativní a to oddělováním puků, nejlépe na přelomu března a dubna. Drobné puky, kterých je nejvíce, sázím s pomocí pinzety do kontejnerků většinou po třech, větší i jednotlivě. Puky musí aspoň částečně vyčnívat z půdy. Množení v pozdějším termínu, kdy rostliny vytvoří listy je již méně vhodné. Listy při přesazování zavazí a těžko se ubráníme jejich potřísnění zeminou, která na lepkavém povrchu listu snadno ulpívá.

Tučnice velkokvětá je dle mého názoru nejhezčí a pěstitelsky nejsnadnějším druhem z celého rodu. Pro její veliké a výrazně zbarvené květy, které krásně kontrastují ze světle zelenými listy v plochých růžicích určitě stojí za pokus o pěstování. A pokud jste dočetli až sem a předchozí řádky vás nepřesvědčily, zadívejte se ještě jednou na její barevnou fotografii. Ještě větu na závěr. Moje tučnice nepocházejí z popisované výpravy do Skotska, pořídil jsem si před časem jednu rostlinu u známého českého pěstitel. O pěstování tučnic vyšly také dva články v pražském časopise Skalničky č.3/89 a č.1/92.

Mojmír Martan

Helenium nebo Dugaldia ?

Ne, nebojte. Nepůjde o žádnou polemiku na úrovni profesionální botaniky. To jenom loni v létě mi na skalce kvetla kytka tak úžasná, že jsem se ponořil do literatury a chtěje napsat tento článek jsem narážel na dvojí označení té rostliny. Popravdě ani nevím, které z nich je směrodatné, ale tipnul bych si na *Helenium*, se kterým jsem se setkával přece jen častěji. A to i v nabídkových seznamech některých firem. A o které ze rostlině mluvím? Možná, že jste o ní už slyšeli, nebo ji dokonce viděli. ***Helenium hoopesii* Gray.**

Ale nejdříve objasním, co že je to vlastně za rostlinu. Její semínka jsem dostal před několika lety ze sběrů na přírodních stanovištích, což jsou otevřené pláně a louky v montánním a subalpinském stupni Skalistých hor a to od Oregonu, Utahu a Wyomingu až na jih do Kalifornie, Arizony a Nového Mexika.

Sama rostlina je to poměrně mohutná a její výška může dosáhnout v květu až jednoho metru, ale doporučuji ji nechat spíše živořit, protože tak je nižší a navíc déle vytrvá na stanovišti. Co se vzhledu týče je následující. Z mohutného kořenového krku vyrůstá mnohalistá růžice obkopynatých, asi 25 cm dlouhých a zhruba 5 cm širokých listů. Ty jsou celokrajné a na povrchu více či méně vlnatě ochlupené. Takto vyvinuté rostliny přezimují do dalšího roku, kdy počnou z puků vyrůstat mohutné stonky, které jsou poměrně bohatě olistěné. Listy jsou stejné jako bazální, ale mohou být i oválné až kopinaté a objímavé, a navíc dost hustě porostlé bílými, vlnitými trichomy. Na konci květních stonků počnou pak v řídkém, vrcholičnatém květenství vyrůstat základy budoucích květních úborů. A zhruba v červnu až počátkem července rostlina rozkvétá. Já jsem zasadil několik rostlin a po pravdě právě proto nedokážu napsat, jakou barvu květ vlastně má, protože každá ta rostlina kvetla jinak. Od sytě žluté po oranžovožlutou s tím, že některé měly i různě intenzivně zbarvené diskovité a jazykovité květy a v jednom případě byly květy v disku skoro hnědé a jazykové krásně naoranžovělé, což byla úchvatná kombinace barev, kdy jedna do druhé plynule přecházely. Další věc, která mě nadchla, byl průměr květů. Ten byl totiž kolem 8 cm v průměru a při zakvetení celé rostliny svítila tahle kytka na skalce za každého počasí. A kvetla skoro měsíc a tak jsem mohl skoro měsíc obdivovat tu jedinečnou svítivou barvu vzpomenu si na citát z jednoho filmu, kdy zaujatý malíř zvolal po plazení se rozkvetlou loukou: "Popříčku to je taková krása. Ta příroda je jeden samej kýč", čemuž jsem musel dát za pravdu.

Kdo by chtěl tuhle rostlinu pěstovat, bude potřebovat poněkud více místa, ale myslím si, že pokud nemá opravdu zahrádku jako dlaň, klidně si ji může dovolit. Doporučuji ji zasadit na poměrně suché místo do štěrkovité země. Roste sice klidně jako záhonovka v trvalkovém záhoně, ale přece jen v tomto případě se chová spíše jako dvouletka. Dobře se ale vysemení, aniž by se plevelila. Ovšem vydrží-li déle, bude to jen k dobru. Kdo má více místa, může se pokusit vysadit si z nejrůznějších trvalek stejného původu jakousi loučku, kde by vedle sebe rostly penstemony, trávy rodu *Bouteloua*, *Andropogon*, *Sporolobus*, kastileje, již zmíněný *Helenium hoopesii*, někteří zástupci rodu *Helianthella* a co se dominant týče i někteří zástupci rodu *Helianthus*, *Eupatorium*, *Solidago* či *Vernonia*. Konečně od tohoto roku se budete moci zmíněnou společností pokochat i u mě na zahradě a tak se klidně přijed'te podívat. Nemusím zdůrazňovat, že hlavním požadavkem je dostatek sluníčka a kdo má i provětrávanou polohu a snahu se o kompozici co nejméně starat, už může začít. Ale pokud by jste měli zájem jen o popisovaný druh, věřím, že lze jeho semínka sehnat poměrně snadno, když už neseženete přímo sazenice. Ostatně mám vždy určitou zásobu semínek pro případ, že by se vlivem okolností rostlina z mé zahrady vytratila. Po několika trpkých zkušenostech jsem usoudil, že je to nezbytnost a tak i tato rezerva by mohla být zdrojem téhle opomíjené, ale nadobyčej krásné kytky.

Pavel Holík, Blížkovice

Sněhurka jako trpaslík

V posledních letech jsem si oblíbil jeden rod zajímavých, velmi vytrvalých rostlin z čeledi dřišťálovitých (*Berberidaceae*) – škornice (*Epimedium*). Zaujaly mne především dekorativnímolistěním, které je u některých druhů stálezelené, nevšedními květy různých barev (červená, fialová, růžová, krémově i sytě žlutá a bílá), tvorbou hustých trsů až porostů, které nedovolují růst plevelům a také značnou odolností vůči suchu. Některé druhy, jako např. *Epimedium alpinum* či *E.pinnatum ssp.colchicum*, jsou schopny během několika málo let pokrýt dosti velké plochy. Hodí proto jen do velkých skalek, zejména však jako podrost pod stromy a na osázení polostinných svahů. Existuje však i druh, který se hodí i do menších skalek. Tímto trpaslíkem mezi škornicemi je ***Epimedium x youngianum 'Niveum'***.

Tento, většinou jen 15-20 cm vysoký druh bychom v přírodě marně hledali. Vznikl totiž umělým křížením *E.grandiflorum* a *E.diphyllum*. Na našich burzách a mezi pěstiteli bývá rozšiřován pod nesprávným názvem *Epimedium niveum*. Důvod je prostý. Některým pěstitelům se celý (a musím uznat dosti dlouhý) název nechce na jmenovky psát a tak ho zkracují. Bohužel to není jen případ této škornice...

V předjaří loňské listy odstříhneme těsně nad zemí. Pokud tuto činnost necháme až na konec března, musíme již dávat pozor na rašící lodyžky. Na nich se během dubna rozvinou 2x trojčetné svěže zelené lístky nesymetricky srdčitého tvaru a na přelomu dubna a května i čistě bílé, poměrně velké květy. Ty jsou uspořádány v hroznech po 3-8 květech. Pěstuji také kultivar 'Roseum', který má fialově růžovékvěty, které ale postrádají "sněhurkovskou" eleganci.

Epimedium x youngianum 'Niveum' pěstuji na asi 25 cm širokém políčku, které je od jihu chráněno větším kamenem a místo je navíc částečně stíněno blízkým stromem. Tato poloha je vyhovující, druh má raději chladnější a vlhčí polohy a propustnou, trochu humózní půdu. V literatuře doporučovaný zimní kryt dle mých zkušeností není nutný, snad jen v případě, kdybychom rostliny sestříhali již na podzim. Za společníky volíme některé menší dlužichy

(např. *Heuchera alpina* v. *rubra*), pupovici (*Chiastophyllum oppositifolium*), prvosenku Sieboldovu (*Primula sieboldii*), okrasné traviny nižšího vzrůstu, zejména ostřice (*Carex*) a biky (*Luzula*) a také kapradiny (*Polystichum setiferum*, *Woodsia polystichoides* aj.)

Škornice se množí dělením, nejlépe zjara. Trsy tohoto druhu ale mohutní jen zvolna, takže velké množství rostlin nikdy nezískáme. I na našich burzách se prodává jen občas a spíše zde objevíme jednotlivé kousky, které jsou rychle rozebrány. Pokud na ni náhodou natrefíte, neváhejte, určitě si vás získá svojí něžnou elegancí, jak ostatně ukazuje obrázek v barevné příloze.

Mojmír Martan

Dve menej známe pestrolisté trávy

Trávy všeobecne patria medzi jednoklíčnolisté (jednoděložné) rastliny, ktoré môžu byť jednoročné, alebo vytrvalé. Ich púť na našej planéte je pomerne krátka. Na scénu sa dostali "len" pred 80 miliónmi rokmi a je to približne v tej dobe, keď natrvalo ukončili svoju dlhú existenciu majestátne dinosauri. Trávy sú veľmi prispôsobivé a plastické po každej stránke. Nečudo, že sa veľmi rýchlo rozšírili po všetkých kontinentoch a vytvorili rozsiahle významné biotopy, jako savany, stepi, prerie a pampy. Nechýbajú ani v horách a pri vodách. Niet preto divu, že sú tvarovo a spôsobom života veľmi rozmanité. Tieto vlastnosti jednotlivých druhov sa využívajú aj v okrasnom záhradníctve. Introdukujú, skúmajú a sľachtia sa už dosť dlho. Do zoznamov pestovaných druhov stále pribúdajú novinky a všeobecne najobľúbenejšie sú pestrolisté trávy. Ich nápaditosť je v záhradnej tvorbe žiadanejšia pri vytváraní rôznych efektov.

Málo pestovaná medzi týmito variegatnými trávami je ***Calamagrostis x acutiflora* 'Overdam'**. Kríženc *C. x acutiflora* bol zistený vo voľnej prírode aj v strednej Európe (*C. arundinacea* x *epigejos* = *x acutiflora*) a okrem neho je známa asi desiatka krížencov, ktoré sú málo preskúmané. Osem druhov sa vyskytuje v oboch štátoch, ale pre naše záhrady sú nevhodné, lebo sú väčšinou extrémne plevelné odnožami. Niektoré z nich (napr. *C. epigejos*) sú až tak invázne, že robia problémy pre lesné hospodárstvo pri zakladaní mladých porastov. Veľmi krátke výbežky má ale druh *C. arundinacea* (syn. *Deyeuxia silvatica*) ku ktorému niektorí autori priradujú aj náš opisovaný kultivar 'Overdam'. Môžeme sa však stretnúť s názvom 'Over Dame'.

C. x acutiflora 'Overdam' je vytrvalá, trsnatá tráva s podzemkom krátko plazivým, čím nie je plevelná. Steblá sú priame, 60-120 cm vysoké, prísne vertikálne a na vrchole zakončené metlinou, ktorá je na obryse kopijovitá, dlhá 15-20 cm, hustá, s priemerom 3 cm. Listy sú dlhé 20-30 cm, široké 0,5-1 cm, kolmo postavené, alebo len slabo ohnuté do strán. Zafarbenie majú pozdĺžne striedavo zelenobiele až ružové, čo je dosť výrazné a atraktívne, tak ako u všetkých pestrolistých tráv. Na pestovanie je úplne nenáročná, ale najlepšie jej vyhovuje normálna, stredne vlhká záhradná pôda a slnečná poloha. Znesie však aj ťažké podmáčané pôdy, alebo aj pôdy piesčité a vysychavé. Množíme ju na jar ľahko delením. Z opisu vidíme, že to nie je práve najvhodnejšia tráva priamo do centra našich menších skaliek. Môžeme ju však použiť do pozadia, ale najideálnejšie je vysadiť ju do nízko stebelnej stepi, kde bude tvoriť dominantný prvok buď jako skupinka, alebo solitérne. V každom prípade ju musíme niečím podsadiť, lebo vytvára silne vertikálnu líniu a aj po rokoch nenarastie viac do šírky ako 20-25 cm. Dobrá je kombinácia s jarnými cibuľovinami. Tráva je na jar zostrihaná až celkom k zemi a cibuľoviny sa ukážu v plnej kráse samostatne. Neskôr cez leto cibuľoviny zatiahnu a zeleň nahradí tráva. Jej korene dobre vyčerpávajú prebytočnú vlhkosť od cibuľovín. Steblá a súkvetia tejto trávy vyzerajú na prvý pohľad veľmi jemne a krehko. Dokáže ich úplne ohnúť dážď, alebo aj silná rosa. Keď vyschnú, hneď sa vzpriamia do pôvodnej polohy. Duté steblá majú mimoriadne veľkú

pevnost', za ktoru vd'acia niekoľkovrstvovej stavbe stien a tým vytvárajú trávy model ideálnej konštrukcie. Odolávajú aj cez zimu vetrom a námraze, čo nám umožňuje využiť tento prvok až do jari, keď trávu zostriháme. U mňa na záhrade je tento kultivar trávy dobre rozšírený a bežne sa namnoží niekoľko desiatok rastlín. Ľudia však o ňu nejavia takmer žiadny záujem, lebo sa domnievajú, že je to plevelný *Phalaris arundinacea* 'Tricolor', ktorý už zaplevelil nejednu záhradu.

Dalšou novinkou medzi variegatnými trávami je ***Deschampsia cespitosa* 'Northern Lights'**. Botanický druh *D. cespitosa* (syn. *Aira cespitosa*) má cirkumpolárne rozšírenie a na našich územiach sa vyskytuje aj niekoľko poddruhov. Je bežná na vlhkých biotopoch, zarastá aj lúky, pasienky a pre poľnohospodárov je nežiadúca, lebo neposkytuje dobrú kŕmnu hmotu.

Deschampsia cespitosa 'Northern Lights' je trváca, husto trsnatá tráva s početnými stebkami, krémovožltej farby, 20-30 cm dlhé. Metlina je priama, ihlanovitá, 10-15 cm dlhá, vzdušná a ľahká. Čepele listov sú 15-20 cm dlhé a 0,3-0,6 cm široké, pozdĺžne bielozelene výrazne pruhované. Ako vidíte na obrázku (viz. barevná príloha), tento kultivar je nielen zaujímavý sfarbený, ale je aj o dosť menší ako základný druh. Rostlinu mi priniesol pred niekoľkými rokmi jeden dobrý priateľ a zaobchádzal som s ňou ako s bežnou metlicou a stanovil som ju veľmi nevyberal. Umiestnil som ju len tak bokom do polotieňa pod *Larix decidua* 'Pendula', kde bola dosť vysychavá pôda a nie celkom dobre jej to vyhovovalo. Po čase sa na túto metlicu priateľ pýtal, že ako sa jej darí. Dodal ešte, že niekoľko rastlín rozdal aj ďalším pestovateľom, všetko však vyhynulo, ba aj on prišiel o tú svoju. Vtedy som spozornel a keď nastalo vhodné obdobie na presádzanie, tak som ju opatrne rozdelil a presadil do vhodnejších podmienok. Dostala opäť polotieň, ale kvalitnejšiu, hlbokú pôdu a hlavne viac vlhkosti. Tieto podmienky jej dobre vyhovujú a vidieť to na prírastkoch. Ešte to však potrvá, kým sa niekoľko kusov nakontajneruje, ale verím, že časom ju dostanú všetci záujemci. Použitie má teda tiež rozdielne ako základný druh a určite nebude utláčať svojich susedov, skôr naopak. Zatiaľ som ju neskušal kombinovať a vytvárať konkrétne efekty, ale myslím si, že najvhodnejšie je solitérne umiestnenie. Silný kontrast by sa dosiahol napríklad s *Viola labradorica*, *Ophiopogon planiscapus* 'Nigriscens', *Heuchera micrantha* 'Palace Purple', *Geranium sessiliflorum* var. *nigrum* a pod.

Róbert Roth, Kremnica

Poznámka: Správnosť latinských názvů a kultivarů je ověřena podle knihy Ricka Darke: *The Color Encyclopedia of Ornamental Grasses*.

Nový sukulent na horké skalky

V tomto krátkém článku vás chci informovat o nové delospermě, jejíž semena se objevila v naší klubové výměně před dvěma lety pod názvem ***Delosperma* sp. (Lesotho, Drakensberg - 3200 m.n.m)**. Druhový název dosud není určen, avšak botanikové pražského klubu skalničkářů prý na jeho určení pilně pracují.

Já jsem jednu rostlinu získal již před třemi lety a protože afričankám příliš nevěřím, uchovával jsem ji raději v květináči ve skalničkovém skleníku. Když jsem pak získal více rostlin z výsevu, mohl jsem experimentovat. Rostlina pěstovaná ve skalničkovém skleníku, kde občas klesá teplota až na -12°C přečkala těch několik málo zim zcela bez problémů. Jediným negativem tohoto způsobu pěstování je menší násada květů a snaha rostlin vytahovat se. Některé nahrnkované semenáčky jsem měl přes minulou zimu volně v množárně. Byly pouze překryté tabulkou skla proti vodě. Na začátku zimy byly dosti silné mrazy i kolem -15°C, kořenové baly

zde zcela promrzly. Na jaře se však ukázalo, že to rostlinám vůbec nevadilo, ztráty nebyly vůbec žádné, rostliny byly kompaktnější než ze skleníku a více kvetly. Dvě rostliny jsem loni na podzim vysadil do skalky na vyvýšené místo stepního charakteru do silně kamenité půdy s převládajícím podílem tzv. brněnské vyvěřeliny. Zde rostliny koncem listopadu zapadaly sněhem, který se zde udržel přesně 2 měsíce. Maximální výška sněhové pokrývky byla 24 cm. Pod sněhovou pokrývkou nedošlo k promrznutí půdy. Po rozpuštění sněhu koncem ledna se již trvalejší sněhová pokrývky ani výraznější mrazy nevyskytly. Také tyto rostliny přezimovaly bez problémů a začátkem května krásně zakvetly (viz. barevná příloha).

Tato delosperma má podobné, zlatožluté květy jako běžně rozšířená *Delosperma nubigenum*, jsou asi 2 cm v průměru, ale ve středu světlejší. Na plně osluněném místě dokáže kvést tak bohatě, že není vidět olistění. V mých podmínkách kvete začátkem května a teď, kdy píši tyto řádky (polovina července) se na některých rostlinách objevují nová poupata. Olistění je tvořeno dužnatými listy, které jsou na rozdíl od *D. nubigenum* tmavě zelené. Tato delosperma nemá tendenci se rozrůstat do tak velkých polštářů, jako *D. nubigenum*, takže se hodí i do menších skalek. Výška rostlin nepřevyšuje 3 cm. Množení je velmi snadné, během několika let bude tento sukulent běžnou rostlinou dostupnou pro každého zájemce. Velmi snadno se řízkuje, rostliny zakoření během několika dnů. Množení semenem je také snadné, rostliny vytvářejí dostatek semen i v našich podmínkách (nikoliv ale ve skleníku). Semena zrají od července, semeníky jsou nápadné, zprvu zelené, později hnědnou. Semínkám musíme ze semeníků trochu pomoci. Nespatřoval bych to ale jako nevýhodu, aspoň se nám semínka nepoztrácejí.

Co říci závěrem? Myslím, že jde o perspektivní kytku, která vydrží i značné sucho. Na skalce udělá hodně parády, navíc kvete v době naší výstavy, takže může být skvělým exponátem i dobrou komerční rostlinou. Zkušenosti s přezimováním u nás jsou sice zatím malé, ale i tak myslím můžeme být optimisty. A tu jednu rostlinku si nakonec přes zimu můžeme pro jistotu ponechat ve studeném skleníku nebo v pařeništi. Zkušenosti z dalších zim tento problém vyřeší.

Mojmír Martan

Neznámá sasanka

Nedávno se ve výměně semen objevila neznámá sasanka. Když se mě na ni ptali nejméně 2 pěstitelé a nakonec jsem si ji ze zvědavosti také pořídil, začal jsem o ni více zajímat. Její název **Anemone trullifolia** (trulla = naběračka, sběračka, pánev) jsem však v žádné dostupné publikaci nenašel, podařilo se mi to až na internetu, kde jsou také obrázky (existuje v modré a bílé formě). Zde je její stručný popis (volný překlad z angličtiny). Jedná se o nízkou otužilou trvalku s dvoucentimetrovými květy na rozšiřujících se lodyhách, které jsou nejvýše 25 cm vysoké. Květy jsou středně modré (u f. alba bílé). Modrokvětá je dle mého názoru zajímavější a hezčí. Kvete koncem jara nebo v časném létě. Listy jsou zajímavé, dlanité, rozeklané do tří úkrojků, na každém úkrojku jsou pak tři výraznější zoubky. Stanoviště má být ve stínu nebo polostínu, půda by měla být propustná, ale se schopností zadržovat vlhkost. Množí se semenem, které se vysévá ihned po dozrání, samovýsev je vzácný. Odkud tato sasanka pochází se mi vypátrat nepodařilo.

MM

CO NÁS ZAJÍMÁ

Máme internetové stránky !

Ke 30.výročí vzniku Klubu skalničkářů Brno se nám v průběhu jara podařilo zprovoznit internetové stránky našeho klubu. Ten, kdo má doma nebo v zaměstnání počítač napojený na internet, může na adrese: www.cmail.cz/kasvo nalézt spoustu informací týkající se našeho klubu. Ostatní mohou navštívit internetovou kavárnu, která je minimálně v každém okresním městě a kde Vám případně obsluhující personál poradí, jak s počítačem a internetem pracovat. Internetové stránky nám vytvořil a nezištně spravuje pan Svoboda (manžel naší členky). Za klub se o jejich náplň stará př.Doležal, případně já. Mimo základních informací o klubu, jeho nejbližších akcích a kontaktních adresách si zájemci mohou stáhnout několik posledních čísel Zpravodaje a podrobný seznam knih a časopisů (i s tématy jednotlivých článků), které si členové mohou vypůjčit v klubové knihovně. Dále je na našich internetových stránkách fotogalerie, kde jsou obrázky z našich akcí, výstav, zájezdů a nechybí ani obrázky zajímavých rostlin. To je zvláště cenné, protože barevná příloha našeho časopisu je svým rozsahem omezena kvůli vysoké ceně. Na závěr jsou uvedeny i odkazy na zajímavé internetové adresy týkající se skalničkaření a botaniky. Veškeré připomínky a náměty týkající se internetu posílejte na adresu zivikamen@tiscali.cz nebo mojcom@email.cz .

MM

Skalka pro radost

To je název nové knížky o skalničkách, která právě vychází v nakladatelství Brázda. Jedná se o doplněné a Zdeňkem Řeháčkem částečně přepracované vydání knihy Vlastimila Vaňka Skalničky – 100 nejkrásnějších, která vyšla v roce 1976. Tato nevelká, ale informacemi nabitá knížka se stovkou barevných fotografií rostlin a 150 stránkami textu je cenná tím, že ji napsali zkušení čeští autoři. Potěší všechny obdivovatele a milovníky skalek a skalniček, těm začínajícím pomůže k vytvoření hezkých skalek a k získání potřebných znalostí o správné péči o rostliny v nich vysazených. Doporučená prodejní cena je 195 Kč.

MM

INFORMACE Z KLUBU

Z ČLENSKÉ ZÁKLADNY

K 30.7.2002 máme 216 členů.

Na vlastní žádost vystoupili: Hanušová Miloslava, Brno
Nečasová Anna, Brno
Dr.Nohelová Markéta, Blažovice

Noví členové od 1.1.2002:

Perenčayová Anna, Brno, Kamínky 29
Pavelka Mojmir, Nový Jičín, 741 01, U hráze 279
Čuprová Saša, Štěpánov nad Svratkou 140, 592 63
Hřebíčková Jana, Štěpánov nad Svratkou 240, 592 63

Změny adres nebyly hlášeny.

Členské příspěvky za rok 2002 dosud nezaplatilo 13 členů, z toho 2 ze Slovenska.

Danuše Prokešová

Drobné zprávy a informace

- * Navštivte naše internetové stránky. Mají adresu **www.cmail.cz/kasvo** .
- * Pište články do časopisu, zásoby již docházejí. Kontaktní adresa je M.Martan, Úvoz 7, 602 00 nebo mojcom@email.cz .
- * Dotazy na členství v klubu a členské příspěvky adresujte na jednatelku přítelkyni Věru Salzburgerovou, Marie Majerové 15, Brno, 638 00.
- * Uzávěrka příštího, 47. čísla Zpravodaje je 20. prosince 2002. Toto číslo budeme rozdávat členům na VČS v lednu 2003. Autorské honoráře (cca 50 Kč za stránku) vyplácíme do 3 měsíců od uveřejnění.
- * Ve dnech 20.-22.9.2002 budou vybraní delegáti reprezentovat náš klub na Setkání skalničkářských klubů, které letos pořádají přátelé z Pardubic.
- * Po zářijovém přečíslování telefonních stanic budou brněnská čísla zachována, jen bude před každým číslice 5. Předseda klubu přítel Škorpil bude mít tedy číslo 543240820. U čísel mobilů se vypouští první nula.

Kalendář akcí klubu v 2.pololetí 2002

5.9.	16.30	členská schůze s přednáškou (Křenová)
19.9.	16.00-16.30	půjčování knih v klubovně (Bystrc)
3.10.	16.30	členská schůze s přednáškou (Křenová)
17.10.	16.00-16.30	půjčování knih v klubovně (Bystrc)
31.10.		nejzazší termín odeslání semen do výměny
7.11.	16.30	členská schůze s přednáškou (Křenová) nejzazší termín předání semen do výměny
21.11.	16.00-16.30	půjčování knih v klubovně (Bystrc)
5.12.	16.30	členská schůze s přednáškou (Křenová)
12.12.	16.00-16.30	půjčování knih v klubovně (Bystrc)
20.12.		uzávěrka Zpravodaje č.47
25.1.2003	9.00	výroční členská schůze (Křenová)

Dojde-li k nepředvídatelným událostem, nelze vyloučit některé změny programu, času a místa konání příslušných akcí.

Neprodejný výtisk
pro své členy vydal v září 2002
Klub skalničkářů Brno
Připravil Ing. Mojmír Martan